

Ἀγάπη, τρομερό σπαθί τῆς ζωῆς μου
τρυφερό σῶμα μέ τά μεγάλα προστατευτικά φτερά
λάμψη στά μάτια πού εἶταν νά σβύσουν,
ἄκουσε τό τραγούδι μου μέσα στή σιωπή τοῦ χρόνου
δῶσε μου σήμερα μιά εὐκαιρία, μιά εὐκαιρία μόνο
νά λάμψω στήν καταφρόνια τοῦ κόσμου
μικρό πουλί μέ πελώρια καρδιά νά ὑψωθῶ
νά στείλω τή φωνή μου στά φτωχά στοιχεῖα
νά πάρω πίσω νά σηκώσω τ' ἀγνοημένα πράγματα
ὄνομα νά τοῦς δώσω
μιά θέση ἐλάχιστη μέσα στή σκουριά.

Ἀπό τά μάτια σου στάζει στοργή καί γλύκα·
ὄ,τι στόν κόσμο αὐτόν ἀξίζει τό ἔχεις
γυναίκα ὀλόκληρη ἀγάπη ὀλόκληρη
δέν εἶσαι τό φανταστικό δέν εἶσαι ἡ ἐπιθυμία
δέν εἶσαι αὐτό πού λείπει ἀπ' τόν κόσμο
εἶσαι αὐτό πού εἶναι πού εἶταν πάντα καί θά εἶναι.
Ἡ μεγάλη τρυφερή καρδιά εἶσαι
πού τρέμει, πού πονᾷ, πού χαίρεται
γιά τά μικρά τοῦ κόσμου
ἡ τυχερούλα καρδιά εἶσαι
πού ἀλλάζει, πού γυρεύει τ' ὀλόκληρο,
τήν ἀγάπη,
τρέχοντας πίσω ἀπ' τόν ἑαυτό της—
ἡ ζωντανή καλή καρδιά εἶσαι τοῦ κόσμου
τό πονεμένο μάτι τοῦ ἀνθρώπου.

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ

Μή ρωτᾷς τίποτα τώρα πιά, Μαρία· μονάχα
κράτησέ μου τό χέρι σφιχτά· μονάχα
κοίταξέ με βαθιά
στά μάτια.

“Ὅ,τι ἀγάπησα ὄ,τι

μοῦ ἔλειψε πικρά
χρόνια καί χρόνια
ἐκεῖ θά τό ἔβρεις·
πίσω ἀπ' τή χαραμάδα, πίσω ἀπ' τό στρογγυλό μαῦρο
—ὁ πανικός ἡ στέρση τοῦ σκληροῦ μάτι τοῦ ἀνθρώπου—
ἐκεῖ πού θγαίνει ἕνα δειλό πονεμένο φῶς
ἐκεῖ θά βρεῖς τόν ἄνθρωπο, ταλαιπωρημένο
ἀπ' τήν πνιγερή μοναξιά καί τό σάπιο ὕπνο.
Γι' αὐτό μή ρωτᾷς τίποτα τώρα πιά, Μαρία.
μή φοβᾷσαι— νάί, ἦρθες στήν ὥρα σου, σωστά
τό μαῦρο δῖχτυ δέν μπόρεσε νά μέ ξεκάνει,

δέν πρόλαβε· τώρα, έχεις καιρό·
όλα νά γίνουν μέσα μου απ' την αρχή
όλόκληρη μέσα μου νά εγκατασταθείς,
νά μέ κατοικήσεις.
Τότε νά βρω κι εγώ σπίτι
όλόκληρος όλόκληρος πιά
μέ ό,τι αγάπησα μέ ό,τι μου έλειψε πικρά
χρόνια και χρόνια
συμφιλωμένος επιτέλους
όλόκληρος όλόκληρος πιά
ό,τι μου μένει ακόμη ν' αγαπήσω.
"Έλα λοιπόν μ' ένα βαθύ σπαραχτικό φιλί
νά σε φιλήσω
και μή ρωτᾶς τίποτα
τίποτα πιά.

Στέφανος Μπεκατώρος
'Ιούλιος '76 - Φεβρουάριος '77

ΦΩΝΤΑΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΜΕΣΗΜΕΡΙΟΥ

